

kontrollen for kontrollens skyld, men det handler om forbrugersikkerhed, det handler om, at detailhandlere og restaurationer osv., fødevarer-virksomheder, tager deres egenkontrol alvorligt. Hvis de tager deres egenkontrol alvorligt, hvad er der så i vejen for at offentliggøre, når de træder ved siden af?

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Beklagelsen over, at Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti veje skilles på dette punkt, deltager jeg i øvrigt i. Jeg synes ikke, hvis jeg skal være helt ærlig, at det er en helt fair måde, det her forslag er blevet fremsat på. Det Konservative Folkeparti var sammen med CD de bærende kræfter bag fødevarerloven, og det havde måske været hensigtsmæssigt, om vi var blevet indkaldt til drøftelser, forinden man havde lagt forslaget frem. Men det er altså ikke sket.

Jeg skal blot gentage, at vi ikke mener, at det er rimeligt, at man af misforstået hensyn til forbrugerinteresser lægger alt, revl og krat, frem. Det svækker instrumentet. Det opnår man ikke højere fødevarer-sikkerhed med. Derimod opnår man måske i en række tilfælde at ødelægge nogle menneskers virksomheder på et meget løst grundlag. Og det finder vi altså ikke er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Som jeg nævnte i min ordførertale, har forslaget om ny offentliggørelsesstrategi jo været fremsendt til Fødevarerudvalget allerede primo oktober. Vi har haft rig lejlighed til hver især at gøre os bekendt med de ideer og de forslag, den vision, der har ligget i den nye offentliggørelsesstrategi.

Jeg kunne godt have tænkt mig, at De Konservative måske så havde meldt ud på et tidspunkt om det forhold her. Jeg har ikke hørt, at De Konservative har diskuteret, forholdt sig til det forslag, som vi fik i Fødevarerudvalget allerede i oktober. Derfor er jeg lidt overrasket over, at den melding, som hr. John Vinther kommer med her fra talerstolen, er så kategorisk, netop når det handler om at tage egenkontrolforanstaltninger alvorligt. Det er jo det, det grundlæggende handler om.

Jens Kirk (V):

Først vil jeg gerne beklage min sene ankomst til Folketingssalen.

Hovedformålet med fødevarerloven er jo bl.a. at sikre forbrugerne sunde fødevarer samt at øge informationen om fødevarerkontrollens arbejde, sådan at forbrugerne kan træffe de rigtige forbrugsvalg. Og det, der lægges op til nu, hvor man piller nogle ting ud, som ikke har noget med forbrugsvalg at gøre, synes vi er positivt.

Men vi må jo nok sige, at høringssvarene spænder vidt. Nogle siger om offentliggørelse, at det ikke vil give et kvalitetsløft, mens andre siger, at alt skal offentliggøres, og at det skal være let forståeligt. Og så er der en hel del, der er betænkelige ved, at der ikke er en opsættende virkning, og at klagemulighederne dermed ikke er udtømt. Det er jeg også betænkelig ved, og det er vi i Venstre.

Andre spørger: Hvorfor ikke gulerod frem for trusler? Eller hvorfor ikke udvikle et A-B-C-system, hvor man f.eks. kunne sige, at her har vi et fint cafeteria, og her har vi et B-cafeteria, som måske har haft en lille fejl hist og her? Men det er jo ikke det, der er lagt op til.

Der var en forespørgsel, F 8, til statsministeren og justitsministeren, og efter den må konklusionen jo være, at i dag har vi ingen gennemskuelighed. Der er ifølge justitsministeren forskellige regler for offentliggørelse inden for de forskellige fagministerier, og jeg citerer fra F 8:

»I nogle tilfælde kan offentliggørelse kun ske, når kontrolresultatet har ført til skriftligt påbud, forbud, bøde m.v., og når klagemulighederne er fuldt udtømt. I andre tilfælde modtager den berørte part forud for offentliggørelse orientering herom og kan i nogle tilfælde komme med indsigelser forud for offentliggørelsen, således at der i den endelige rapport er taget hensyn til berettiget indsigelse.«

Den forskellighed er vi i Venstre meget betænkelige ved, og det næste er selvfølgelig: Er målsætningen opfyldt – væsentlighedskriteriet? Ja, hvad er væsentlighedskriteriet?

Man kunne tage andre områder ind. Hvis jeg f.eks. har en bil, der kan køre 140 km/t på en vestjysk landevej, er jeg til stor fare for de øvrige trafikanter. Da får man en bøde, og det er altså en sag mellem trafikant og politi.

Her er det ikke nok med en bøde; her bliver man også hængt ud. Det er ikke alene en sag mellem den, der begår forseelsen, og så myndighederne.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om der er undersøgelser, der dokumenterer, at virksomhederne faktisk bliver mere pligtopfyldende, hvis